

Tots els carrers de Girona

La plaça de la reina Sibil·la de Fortià

470

La plaça de la reina Sibil·la de Fortià es troba situada dins del nucli urbà de la ciutat, i constitueix un dels pocs casos en el nomenclàtor urbà en què un indret ha estat batejat dues vegades — amb noms diferents en cada ocasió — i que compta amb una altra peculiaritat gens menyspreable: se superposa en un indret que no és res més que una cruïlla de carrers i per tant no té cap mena d'espai que li sigui propi.

Concretament, la plaça és situada a l'encreuament del carrer d'en Joan Maragall amb la Gran Via de Jaume I, sense cap edifici que li pertangui, llevat d'uns minúsculs jardinetes situats en les quatre cantonades de l'indret.

De novel·lista a reina

Pel que fa al nom, hem trobat que l'ajuntament de Girona el dia 28 de maig del 1931, volent actuar de manera previsor, havia pres l'acord que la plaça «que existirà al final del carrer Joan Maragall a l'encreuament amb la Gran Via» se'n digués Benito Pérez Galdós, en memòria del no-

vel·lista que va dedicar a Girona un dels seus més coneguts «Epi-un gran esdeveniment, amb música del compositor català Pe-

drell. Amb tot, la previsió del consodios Nacionales» i que havia escrit un drama històric titulat

«Gerona», que per aquells anys s'havia estrenat a Madrid com sistori republicà no va servir de gaire res, ja que a l'indret on ells

imaginaven una plaça no hi va aparèixer res més que una senzilla cruïlla de carrers, i tanmateix l'ajuntament de l'any 1973, concretament en el ple del dia 9 de març, rebatejava la plaça amb el nom de Sibil·la de Fortià.

Pel que fa a la figura de la reina Sibil·la de Fortià hom sap que va viure bona part del segle XIV, i que fou la quarta muller del rei Pere el Cerimoniós, el qual la coronà reina a Saragossa l'any 1381.

En l'acord municipal de bateig de la plaça es destacava concretament que Sibil·la de Fortià ha estat l'única dama de les comarques de Girona que «alcanzó la dignidad real en la Corona de Aragón, teniendo notable influencia en la Corte de su esposo, logrando introducir en ella a múltiples familias gerundenses procedentes de Castelló d'Empúries, Fortià, Albons, Belcaire y otras poblaciones que no pertenecian a la Alta Nobleza, lo que motivó un importante cambio social que se desea destacar».

Ramon Alberch i Fugueras

EL LECTOR ESCRIU

L'esperanto: llengua artificial

Sr. director,
En els darrers dies he llegit en aquesta mateixa secció alguns escrits que parlaven de l'esperanto, els quals, al meu entendre, no eren prou intel·ligents i ajustats a la realitat. En un d'ells, el grup «Espero» de Girona defensava l'esperanto com a llengua internacional i ho feia deixant-se portar per idealismes.

L'ideal d'una llengua que es parli, s'escriu, es llegeixi per tot arreu i arribi, a més a més, a tots els sectors de la vida moderna em semblen una utopia, i més encara quan la llengua a què ens referim és l'esperanto. Estem parlant d'una llengua morta, que a diferència de les altres que coneixem (llatí, grec, etc) no ha tingut cap ressò important en la seva existència.

A vegades em fa la sensació que som comprats frívolament

amb l'ordinador en matèria de llengües i/o llenguatges. Quan sorgí l'ordinador calgué, almenys, un llenguatge per comunicar-nos amb ell; el llenguatge era artificial ja que no existia abans de crear-lo. Però això sorgí, no per un caprici, sinó per una necessitat que hi hagué en el seu moment. L'esperanto, en canvi, ha esdevingut una llengua feta no per una necessitat, sinó per augmentar, encara més la confusió.

A l'altre escrit publicat el passat 26 d'octubre, el seu autor, T. García, parlava bé de l'esperanto, tot i que encara no s'havia decidit a aprendre'l: «L'esperanto és una llengua que m'ha estat sempre simpàtica, però mai no he tingut prou voluntat per decidir-me a aprendre-la. Ni aquesta ni cap que no sigui la meua». Jo diria a T. García: mal fet! el creixement de llengües modernes i no-artificials és important per obrir fronteres i co-

nèixer cultures diferents. I quan diu que l'esperanto és una llengua simpàtica, em sembla que l'afirmació resta sense sentit, ja que una llengua no és simpàtica o antipàtica, sinó útil o inútil. Diu també: «cada imperi ha imposat la seva llengua darrera les conquestes, i avui toca a l'anglès.

No per Anglaterra; avui el poderós és U.S.A». El veritat que Estats Units és un país fort i això ha suposat que l'anglès sigui tant important avui, però no hem d'oblidar que la majoria dels països de parla anglesa foren en el seu moment colònies d'Anglaterra. Amb això vull deixar clar que Anglaterra juga, avui dia, un paper prestigiós i important en el panorama internacional.

Conclouria preguntant: Per què volem l'esperanto per comunicar-nos, tenint ja una llengua internacional, l'anglès, el coneixement de la qual és imprescindible a l'Home del segle XX? Julián Soto Blázquez. Salt.

El servei de Renfe

Escric aquesta carta per posar en coneixement del públic el «bon servei» que tenim d'aquesta entitat que és la Renfe. No hi ha cosa més penosa que pujar al tren que surt de Portbou a les 7 del matí, perquè s'omple de moros i de gent que ve de treballar a fora amb totes les seves maletes, que sembla que portin la casa, i les posen a les plataformes i als seients i no deixen seure ningú; ells poden perfectament ocupar tot un compartiment, posant els peus damunt els seients, i el seu equipatge, sense que ningú els cridi l'atenció. Els revisors, que representen l'autoritat, ho veuen i no fan ni diuen res; s'ho miren de lluny i veuen que la gent que pugem cap al final del trajecte, com és Celrà i Bordils, hem d'anar saltant per damunt de totes les maletes. I avui ja ha estat el màxim, ja que hi havia dos homes uniformats de la Renfe que estaven a un compartiment sense seients,

que deia Departamento de equipajes, els he preguntat si podíem entrar per, almenys, estar més amples, —i és que realment no s'hi cabia— i m'han dit que no, i el bo del cas és que no hi havia ni una maleta; totes estaven entre la gent i ocupant tots els seients.

Es una vergonya, però és normal. No podem pretendre que la Renfe es posi al dia, que s'europeïtzi; és com si anéssim en un tren del tercer món, només hi falten les gallines pel mig i els porcs lligats a dalt. Ja ho diem, l'estrany seria que ens oferís un bon servei.

Poseu més vagons i tot quedarà arreglat, però que tingui constància això dels vagons, perquè només els posen l'endemà d'una carta al diari o bé d'una carta al llibre de reclamacions, i quan ja ha passat la foguerada ja hi tornem a ser. A veure si convertiu en realitat allò de: «Viaje seguro, viaje en tren». Miriam Vilanova. Celrà.

NECROLÒGIQUES

ELOÍSA VALDEOLMILLOS I ROJO

A l'edat de 67 anys, va morir ahir a Ripoll, Eloísa Valdeolmillos i Rojo. Era natural de Gijón i residia al carrer Fuensanta, 1, de Ripoll.

Estava casada amb Nicasio Bernardo i tenia una filla, Neus.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a 3/4 de 12 del matí, al Monestir de Ripoll.

Que descansi en pau.

MARINA VIÑOLAS I LLANSÓ

A l'edat de 88 anys, va morir abans d'ahir a Girona, Maria Viñolas i Llansó.

Havia nascut a Palafrugell i residia al carrer Torre dels Moros, 24, d'aquesta vila.

Era vídua de Teodor Nicolau i Campà, i tenia un fill, Josep. Avui, a les 12 del migdia, tindrà

lloc la missa exequial en sufragi de la seva ànima a l'església de Palafrugell.

Que descansi en pau.

SERVEI DE
NECROLÒGIQUES

Tel. 21 35 08

PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de
**Francesc Sargatal i
Esgleyes**

Vidu d'Emília Gener i Fullà

morí cristianament el 8 de novembre de 1986
a l'edat de 69 anys.

A.C.S.

Els seus afligits: fills, Ramon i Josep; filles polítiques, Marta Triadó i Joaquina Artau; nêts, germans i família tota, us preguen que el tingueu present a les vostres oracions. L'acte d'enterrament serà avui dia 9, a 2/4 d'1 del migdia, a l'església parroquial de Riudellots de la Selva.

Riudellots de la Selva, 9 de novembre de 1986